

ת"פ 59422/11/15 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד עמאר מוסטפא, סלמאן מוסטפא, יוסף עבוד, שאדי חסון

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 59422-11-15 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' מוסטפא ואח' בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע

המאשימה

נגד

1. עמאר מוסטפא
2. סלמאן מוסטפא
3. יוסף עבוד
4. שאדי חסון

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום.

רקע:

2. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס להם מספר עבירות הקשורות בפעילות ציד.

על פי כתב האישום, ביום 27.12.14 בשעה 7:10, בשטחים פתוחים בסמוך למצפה שצמוד לנחל גוברין, סמוך ליישובים זרחיה ושפיר, נסעו הנאשמים יחדיו בטנדר טויוטה לבן שמספרו 27-481-56 בו נהג הנאשם מס' 3 (להלן - יוסף), לצורך ציד חוגלות.

נטען, כי במהלך הנסיעה ירה הנאשם מס' 1 (להלן - עמאר) מתוך הטנדר מספר יריות באמצעות רובה צייד מסוג ברטה מספר 35040.

כשהבחינו הנאשמים בפקחי המאשימה, החלו לנוס מהמקום. הטנדר נסע בכביש 40, פנה לכביש 3, האט ליד הפניה לקיבוץ רבדים, ומשם נסע בצד הדרך עד שנעצר מערבית ליישוב יד בנימין.

בסמוך למקום ההאטה נמצאה שקית לבנה ובה גופת חוגלה שניצודה סמוך למציאתה והושלכה על ידי הנאשמים מהרכב.

בגין כך מיוחסות לנאשמים העבירות:

צייד חיית בר מוגנת - עבירה לפי סעיפים 2 ו- 14 (ב) לחוק להגנת חיית בר, התשט"ו - 1955 (להלן: החוק) ולפי סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

איסור צייד מכלי רכב ממונע - עבירה לפי סעיף 6 (ד) לתקנות להגנת חיית הבר, תשל"ו - 1976 (להלן: התקנות) ולפי סעיף 14 (א) לחוק ובצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

איסור החזקת רובה צייד ברכב כשאינו ארוז ובלתי טעון - עבירה לפי סעיף 6 (ה) לתקנות ולפי סעיף 14 (א) לחוק ובצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

איסור החזקת חיית בר - עבירה לפי סעיף 8 (א) (3) ו- 14 (ב) לחוק בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין.

מהלך המשפט

3. משפטם של הנאשמים נדחה מעת לעת והתמשך זמן רב, לרבות בהחלפת הייצוג והנאשמים מסרו את תשובתם המפורטת לכתב האישום רק ביום 22.11.18. הנאשמים כפרו במיוחס להם, כדלקמן:

הנאשמים לא חלקו על הימצאותם במקום בזמן הרלוונטי, אלא שלטענתם עסקו בציד יונים, שאיננו אסור בדין ועמאר הוא בעל רישיון ציד ומחזיק ברובה הציד ברישיון.

לא בוצע ירי מתוך הטנדר, אלא עמאר הוא שירה מספר יריות, כשהיה מחוץ לטנדר, ולא הצליח לפגוע בפועל.

הנאשמים לא נסו מפני פקחי המאשימה. כשהבחינו שמסמנים להם לעצור, המשיכו מעט עד לנקודה שבה אפשר היה לעצור ללא סכנה, ושם עצרו.

התיק נותב לשמיעת ראיות בפניי ליום 13.5.19.

4. ביום 13.5.19 נשמעו עדי המאשימה, פקחי הרשות יתיר שמיר; אלכסיי גלעדי; שי כהן; יאיר מולאי; קובי סופר; אבי אוזן.

כן הוגשו במועד זה המוצגים הבאים:

ת/1 - דו"ח פעולה של העד יתיר

ת/2 - אמרת נאשם 4 (להלן - שאדי)

ת/3 - אמרת נאשם 2 (להלן - סלמאן)

ת/4 - מפה

ת/5 - דו"ח פעולה של העד אלכסיי

ת/6 - דו"ח הבהרה של העד אלכסיי

ת/7 - אמרת עמאר

ת/8 - צילומים

ת/9 - דו"ח פעולה של העד שי

ת/10 - דו"ח פעולה של העד יאיר

ת/11 - דו"ח פעולה של העד קובי

ת/12-14 - דוחו"ת הבהרה של העד קובי

ת/15, ת/16 - דו"ח קבלת תפוס ודו"ח קבלת מוצגים

ת/17 - אמרת יוסף

ת/18 - דו"ח פעולה של העד אבי

ת/19-20 - צילומים

ת/21-23 - מסמכי טיפול במוצגים

ת/24 - תע"צ

5. ביום 10.6.19 העידה העדה רוני אליאס מבית החולים לחיות הבר והוגשה חוות דעתה לגבי בדיקת גופת החוגלה - ת/25.

כמו כן הוצגו במעמד הדיון, לבקשת ב"כ הנאשמים, השקית שבה נמצאה גופת החוגלה, ושקיות לבנות שנתפסו בטנדר. בפרוטוקול נרשמה הערת בית המשפט, שעל פי הנראה **אין** מדובר בשקיות מאותו הסוג (עמוד 47).

כן העידו במועד זה הנאשמים 1, 3 ו-4.

6. ביום 28.10.19 העיד נאשם 2 ובכך הסתיימה שמיעת הראיות.

בנוסף הוגשו סיכומי הצדדים בכתב, ונשמעה השלמת סיכומים בעל פה מטעם הנאשמים.

תמצית טענות הצדדים בסיכומים

עמוד 3

7. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשמים על סמך עדויות עדי המאשימה והראיות שנאספו אל התיק. להלן תמצית הטענות:

א. פקחי הרשות הם אנשי שטח מנוסים, המעידים על סמך נסיונם המצטבר בתחומים בהם עוסקים ויש לקבל את עדותם כעדות מומחים ולתת בהם אמון ככאלה.

במקרה זה, מדובר בעדותו של קובי, שבעונה האמורה במקום האמור אין יונים אלא האיזור מועד לציד חוגלות. וכן עדות אלכסיי, שבשטח האמור אין יונים.

ב. בטנדר נמצאו שקיות הדומות לשקית בה נמצאה גופת החוגלה.

ג. אמרת יוסף מתועדת בדו"ח הפעולה של קובי, ולפיו עמאר ירה מספר פעמים במקום.

ד. הנאשמים נסו מפני הפקחים בתוך השטח, חרף ניסיונם לעצור, וזאת על מנת למנוע את גילוי גופת החוגלה. מעדויות הפקח לא נותר מקום לספק, שהיה ברור לנאשמים שמדובר בפקחי הרשות.

ה. מנוסת הנאשמים המשיכה על הכביש, כשהפקחים נוסעים במקביל לטנדר ומסמנים לנהג לעצור, אך הנהג לא עוצר, והדבר גם תועד וצולם על ידי אבי. הדבר מלמד, שהנאשמים ידעו שביצעו עבירה, וידעו שעצירה היתה מביאה לגילוי גופת החוגלה. הנאשמים השליכו את גופת החוגלה ליד קיבוץ רבדים, שם נצפו בהאטה, עד כדי עצירה, ולאחר מכן המשיכו בנסיעה מהירה עד למקום בו החליטו לעצור, כשהם ערוכים ומוכנים לחיפוש.

ו. העדים יאיר ואבי חזרו אל הזירה מאוחר יותר לצורך חיפוש אך לא מצאו בה דבר.

ז. יתיר ואלכסיי נקראו לסייע בנקודת המפגש, ונסעו על הציר תוך שהם מחפשים חפצים הקשורים לאירוע שאולי הושלכו. השניים הבחינו בשקית לבנה בצד הדרך וסיכמו ביניהם לחזור למקום אחר כך. הסברם של העדים, שלא עצרו מיד לאור טיבו של האירוע, וכיוון שרצו לוודא שהאירוע בשליטה, הוא הסבר סביר. סביר שבראש מעייניהם באותו שלב היה שלום חבריהם. לאחר שסייעו בחקירת החשודים חזרו לאותו מקום, מצאו את השקית ובה החוגלה והדברים תועדו. הצילומים מדברים בעד עצמם ותומכים בעדות.

ח. סמיכות הזמנים בין מסירת ההודעה לעדים יתיר שמיר ואלכסיי גלעדי לגבי מרדף לאור הכביש, ובין איתור השקית הלבנה החשודה, שישבו אליה בהמשך, קושרת את הנאשמים אליה.

ט. העובדה שהנאשמים נצפו ותועדו כשהם מבצעים האטה באיזור רבדים, לאחר מכן פקחים אחרים מבחינים בשקית חשודה באותו מקום וכשחוזרים אליה מיד לאחר האירוע מוצאים בה חוגלה, מחזקת את אמינות הממצאים.

י. עדות המומחית שבדקה את הגופה מתיישבת עם ראיות המאשימה, שהחוגלה נורתה ונפגעה בכנף, ואולי אף קיימת קטיעה מסוימת של הראש, אולי לאחר הירי.

יא. עמאר הודה שבעבד ירה בחוגלות וכן גילה ידע בשחיטת עופות.

יב. קיימת סתירה בין עדות עמאר לפיה פגע ביונים אבל לא יכול היה לאסוף אותן ובין עדויות יתר הנאשמים, לפיהן עמאר לא פגע כלל.

יג. קיימת סתירה בין עדות יוסף לאמרתו בחקירתו וכן במה שאמר לפקח קובי סופר לפיה עמאר כן ירה מתוך הטנדר. יוסף סותר את עדותו פעם נוספת בטענה בעדותו, שלא זיהה את הפקחים אלא בכביש הראשי. בעוד שבחקירתו מאשר שזיהה את הרכב הירוק והיה מודע לקיומו עוד בשטח.

גם שאדי חזר בו בעדותו מדבריו בחקירתו, שם אישר שעמאר ניסה לצוד, ירה עם הרובה מהטנדר אך לא פגע. יש לדחות את טענת שאדי שאמר "ירד" ולא "ירה" והדברים נרשמו בטעות. קריאת המשפט כולו מלמדת, כי אפשרות זו אינה מתיישבת עם הלשון הפשוטה.

כלומר, שניים מבין נאשמים מסרו תחילה על ירי מתוך הטנדר, ואז חזרו בהם מהדברים בבית המשפט, במטרה להרחיק עצמם מהראיות המפלילות וכ"ישור קו" עם גרסתו של עמאר.

8. **ב"כ הנאשמים** עתר להורות על זיכוי מוחלט של הנאשמים. נטען, שראיות המאישמה הן ראיות נסיבתיות בלבד, המקימות לכל היותר חשד סביר. להלן תמצית הטענות:

א. לעומאר רישיון ציד בתוקף, הוא עסק בציד יונים דבר שאיננו אסור.

ב. אין כל ראיה ישירה הקושרת את הנאשמים לציד חוגלות.

ג. אין כל ראיה ישירה הקושרת את הנאשמים לירי מתוך הטנדר.

ד. הנאשמים לא נצפו אוספים חוגלה לתוך הטנדר.

ה. אין כל ראיה ישירה הקושרת את הנאשמים להשלכת חוגלה, או כל דבר אחר מתוך הטנדר. על פי עדות הפקחים הם היו בקשר עין מלא עם הטנדר, ולכן לו הם השליכו את השקית הפקחים היו מבחינים בכך.

ו. בטנדר, או על הנאשמים או בסביבתם לא נתפס דבר אסור או דבר הקושר אותם לעבירות, לרבות דם, נוצות, תרמילים. לא נמצא דם על הסכין שנתפסה. לו בוצע ירי מתוך הטנדר, בהכרח היו צריכים למצוא בטנדר או על ציר הנסיעה תרמילים.

ז. גם בהנחה שגופת החוגלה היתה טרייה, היא אינה שייכת לנאשמים אלא לציידים אחרים. הפקחים הגיעו אל התצפית כבר בשש בבוקר. במשך כל זמן התצפית הפקחים לא ראו איסוף צידה. לו נצודה החוגלה מוקדם יותר, סביר שכבר לא היתה חמה כשנמצאה, מה גם שהיתה נשמרת בתוך צידנית הקירור.

ח. קיים חוסר ראייתי בחוות הדעת שלא נקבע בה זמן המוות.

ט. בשקית שנתפסה לא היה דם, ואם היה מדובר בחוגלה חמה, שניצודה זמן קצר לפני כן, היה עדיין דם נוזלי בשקית.

י. קיימות סתירות בין גרסאות הפקחים, ועולות תמיהות מהתנהלותם המעוררת חשד, לשתילת ראיות:

הנאשמים נחקרו בנוגע לציד חוגלות, עוד בטרם נודע כי נמצאה חוגלה בשקית ליד הכביש;

בחקירתם הנאשמים לא נשאלו כלל לגבי השקית או השלכת החוגלה;

אלכסיי העיד, שסיפר לקובי על השקית בהגיעו למקום. אמרה זו אינה מתועדת בתיק.

עדות אלכסיי לזהות בין השקית בה נמצאה החוגלה לשקיות שנתפסו בטנדר, נסתרה בבית המשפט כשהובהר עם הבאת השקיות שאין ביניהן זהות.

לא ברור מדוע אלכסיי ויתר מחפשים את השקית בנפרד, יתיר בסריקה רגלית ואלכסיי מתוך הרכב ואז אלכסיי הוא שמאתר את השקית כשהוא לבדו. הרי שניהם ראו את השקית קודם לכן וידעו בדיוק לאן לחזור.

לא ברור כיצד ידע אלכסיי לעדכן את יתיר שמדובר בחוגלה בשקית, אף שהשקית אטומה, היתה קשורה ורק לאחר מכן יתיר פתח אותה עם כפפות.

תמוה, שהעדים לא עצרו לאסוף את השקית מיד כשראו אותה. בשלב זה רכב הנאשמים כבר נעצר ולא היתה דחיפות.

תמוהה אמרת אלכסיי, שראה את השקית 'במקום בו הטנדר נעצר קודם לכן' לאור העובדה שהוא עצמו לא היה בקשר עין עם הטנדר.

יא. בחקירה נפלו מחדלים באי ביצוע פעולות, שלו בוצעו הדבר היה מסייע בגילוי האמת ותומך בהגנת הנאשמים: לא נבדקו ט.א על השקית שנמצאה; לא נבדקו שרידי דם על הסכין שנתפסה; עמאר לא נלקח להצבעה בזירה לאיתור תרמילים; השקית לא הוטחה בנאשמים והם לא נחקרו לגביה; יש ליקויים בשרשרת המוצגים. הליקויים הללו, ובעיקר זכ"ד של אלכסיי שמסר את השקית לקובי רק ביום 29.12, תומך בטענה בדבר "תפירת תיק" והבאת ראיות בדיעבד.

יב. נפל פגם בחקירת שאדי: הוא הוזהר בעבירות מסויימות ונחקר בעבירות אחרות, ולכן אם היתה באמרה משום הודאה צריך היה לפסול אותה; אלא שהנאשם גם העיד שאמר "ירד" ולא "ירה" והסברו סביר ולא נשלל. מכל מקום, גם אם הדברים נאמרו כפי שהחוקר רשם אותם, במקום זה היה צריך מיד להזהירו ולהעמידו על משמעות דבריו ולא לרשום את הדברים במחטף.

דין והכרעה

9. לאחר שחזרתי ועיינתי בעדויות ובמסמכים שהוגשו וכן בטענות ב"כ הצדדים הגעתי למסקנה, כי יש לזכות את הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום, וזאת מחמת הספק. להלן נימוקיי:

האם החוגלה שנמצאה בצד הכביש הושלכה מהטנדר בו נהגו הנאשמים?

10. לאחר בחינת הראיות המסקנה המתחייבת היא, שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להראות שהנאשמים השליכו במהלך הנסיעה מהטנדר שקית ובה גופת חוגלה. כפי שיפורט להלן, הראיות מעוררות קשיים שאינם מאפשרים קביעת ממצאי עובדה בסוגיה זו כלל.
11. אין מחלוקת, כי אין ראייה ישירה הקושרת את הנאשמים להשלכת השקית. עתירת המאשימה מתבססת על שילוב ראיות נסיבתיות ובהן, מציאת השקית במקום המצוי בנתיב הנסיעה של הנאשמים; פקחים אחרים שהבחינו זמן קצר קודם לכן בטנדר מאט עד כדי עצירה במקום זה; דמיון רב בין השקית בה נמצאה החוגלה לשקיות שנתפסו בטנדר; עדות מומחה לפיה החוגלה המתה נורתה.
12. בחינת כל ראייה בפני עצמה, כמו גם בחינת השתלבות הראיות זו בזו מותרות, בסופו של דבר, ספק סביר ואף מעבר לכך:
13. אכן עולה, כי המקום שבו על פי עדות אלכסיי ויתיר מצאו את השקית היא בנתיב הנסיעה של הנאשמים (ראו גם **ת/4** ו- **ת/20**).
14. מדו"ח הפעולה של יאיר, שהוגש כתחליף עדות ראשית עולה, שנסע אחרי הטנדר בו היו הנאשמים. בין היתר נכתב בדו"ח: "אחרי צומת רבדים הרכב ובו החשודים האט בצד הדרך עד כמעט עצירה ואחר כך המשיך שוב בנסיעה מהירה" (**ת/10**, שורה 24; ראו גם עמוד 34 לפרוטוקול שורה 3). דברים דומים נכתבו גם בדו"ח הפעולה של אבי, שהוגש חלף עדות ראשית (**ת/18**): "ליד הפניה לקיבוץ רבדים הם האטו במהלך שנראה כאילו החליטו לעצור, אך לאחר שהאטו ונסעו מעט בצד הדרך, הם חזרו לנתיב ולמהירות הרגילים".
15. לכאורה, מדובר בהתאמה לנקודה בה נמצאה השקית והדבר אכן מעורר את החשד, כי באותה האטה המתועדת בדו"ח בוצעה השלכת השקית. אלא שבניתוח מכלול הראיות, חשד זה אינו עולה כדי הוכחה מעבר לספק סביר:
- ראשית**, יאיר ואבי, שהיו בקשר עין עם הטנדר בכל שלב הנסיעה על הכביש, ראו את ההאטה לאחר הכניסה לקיבוץ רבדים, אך לא ראו דבר מה מושלך מהטנדר לאורך ציר הנסיעה (ראו גם בעדות יאיר מעמוד 34 משורה 23).
- שנית**, יאיר העיד, שלאחר שהתמקמו בחניית הישוב יד בנימין עם החשודים הוא ואבי עזבו את המקום וחזרו לזירה לחפש תרמילים. בדו"ח הפעולה נכתב (ת/10 שורה 30): "בוצע חיפוש לאורך ציר הנסיעה מגן אברהם עד לצומת רבדים אך לא מצאנו דבר". הדבר עולה גם מדו"ח הפעולה של אבי: "אחרי כשעה, יצאנו יאיר ואני לסריקה חוזרת...וכן סריקה של תוואי הנסיעה. לא מצאנו דבר". מהתיאור ניתן להבין, שמדובר בחיפוש שבוצע **לפני** הגעת העדים אלכסיי ויתיר למקום בפעם השנייה. למרות זאת, יאיר ואבי לא הבחינו באותה שקית "חשודה" בה הבחינו אלכסיי ויתיר בדרכם אל המקום.
- שלישית**, בדו"ח הפעולה של אלכסיי (**ת/5**) נכתב במפורש, שכשהגיע אל מקום המפגש עם החשודים סיפר לקובי על השקית החשודה. הדעת נותנת, שמידע זה היה נמסר גם ליאיר ולאבי, שיצאו ממקום המפגש לביצוע אותו חיפוש, מאחר שאלכסיי ויתיר נשארו בשלב זה במקום וסייעו בחקירות, ועל מנת שיאיר ואבי, יאספו את השקית. ואולם, אין תיעוד למידע זה בתיק החקירה, ודבר זה לא נמסר על ידי מי מהעדים האחרים (ראו גם **ת/11** דו"ח הפעולה של קובי; עדות יאיר עמוד 34, שורה 10).

בהקשר זה יש להעיר עוד, כי בדו"ח הפעולה של אלכסיי מצוין "אמרתי לקובי כי ראיתי שקית חשודה בצידי הכביש ליד **מקום עצירת הרכב החשוד**...". אין מחלוקת, שהטנדר לא נעצר ליד קיבוץ רבדים, אלא נעצר ליד מפעל זרעים גדרה ומשם עברו כולם יחד למגרש החניה שליד היישוב יד בנימין. לא ברור, כיצד ידע העד לומר לקובי **באותו שלב** שהטנדר האט ליד קיבוץ רבדים, ולא עולה כלל מתיק החקירה שיתוף במידע זה באותו השלב. תשובת העד בעניין זה בחקירתו הנגדית אינה מניחה את הדעת (עמוד 24). לעניין זה ראו גם בעדותו של יתיר: "אני ראיתי אותו לראשונה ליד זרעים גדרה ולא יודע מה היה קודם" (עמוד 19, שורה 14). מכל מקום, כאמור, אם היה שיתוף במידע בין העדים בשלב זה, סביר שיאיר ואבי שיצאו **קודם** היו מתעכבים באותה נקודה ומחפשים את השקית, ואף מוצאים אותה. אם לא היה שיתוף במידע בין העדים בשלב זה, אין הסבר לאופן בו התנסח אלכסיי בדו"ח הפעולה שלו.

רביעית, קושי נוסף שעולה מדו"ח הפעולה של אלכסיי עניינו בלוח הזמנים: מהאמור בדו"ח ניתן להבין, שלאחר שדיווח לקובי על השקית החשודה, חזר למקום ומצא את השקית ואז חזר שוב למקום המפגש ורק אז חקר את עמאר. למרות זאת, דבר מציאת החוגלה לא מוטחת כלל בעמאר בחקירתו, אף שהוא נשאל כיצד הוא נוהג לאחסן צידה, וכן נשאל לגבי שקיות שברכב. לעומת זאת, מדו"ח הפעולה של קובי (**ת/11**) עולה, שעזיבת אלכסיי ואבי את המקום נעשתה **לאחר ביצוע החקירות** "בשלב זה ולאחר שסיימו את חקירתם נסעו יתיר ואלכס על ציר נסיעת החשודים ולאחר מספר דקות דיווחו כי מצאו חוגלה על ציר נסיעת הרכב ודיווחו לי על כך". לעניין זה ראו גם את השעות המוטבעות על גבי התמונות 5, 11-8 **בת/8** אותן צילם אלכסיי, בהשוואה לשעה המתועדת על גבי טופס החקירה של עמאר.

קושי נוסף המתעורר בנוגע ללוח הזמנים עניינו האמור בדוחו"ת הפעולה של אלכסיי ושל יתיר, לפיהם לקחו את יוסף ואת עמאר לבצע הצבעה במקום התפיסה, ואז החזירו אותם ליד בנימין ושם שוחררו. אין תיעוד בנפרד של הובלה זו, ורישום תגובות החשודים נעשה על דרך הזכ"ד בלבד, ולא באמרה מסודרת. "הובלה" זו אינה מצוינת באף אחד מהמסמכים האחרים שבתיק, וגם לא בדו"ח הפעולה של קובי, שהיה האחראי על האירוע. בנוסף, לא ברור מהמסמכים, האם הצילומים שצילם אלכסיי **ת/8**, או חלקם (וראו לעניין זה הבדלים בשעות המוטבעות), בוצעו לפני או אחרי אותה "הובלה", שאז מתבקשת גם השאלה, מדוע החשודים עצמם לא תועדו בזירת ההובלה.

חמישית, אלכסיי ויתיר העידו, שנקראו לסייע באירוע לאחר שרכב החשודים כבר נעצר, בדרך זיהו שקית בצד הדרך שנראתה "חשודה" והחליטו לא לעצור ולבדוק אותה, כי רצו קודם לוודא שהאירוע נמצא ב"שליטה". אכן, לא עולה מהראיות שבשלב הזה היתה דחיפות מיוחדת בעטייה היה הכרחי לוותר על איסוף ראיה שעשויה להיות בעלת משמעות רבה. בפרט, לאור האמור בעדותו של יתיר שנסעו על הציר לאט במטרה "לחפש דברים" (עמוד 20, שורה 7). מכל מקום, זו ההחלטה שקיבלו העדים בשטח ולא אוכל לקבוע, כי מדובר בהחלטה בלתי סבירה בעליל. כך או כך, מהתמונות נראה, שמדובר בשקית לבנה "רגילה", ללא סימנים מיוחדים, מונחת בצד הדרך, כשהעדים הבחינו בה תוך כדי נסיעה. בשלב זה אין בפניי ראיה ממנה ניתן לקבוע בוודאות, שהשקית בה הבחינו לראשונה, היא אותה שקית שתפסו מאוחר יותר. זאת, בהיעדר סימני זיהוי בשקית לבנה פשוטה ובפרט, לאור העובדה שיאיר ואבי שסרקו את הנתבי לפניהם, לא מצאו דבר חשוד.

שישית, עולה תמיהה נוספת מדו"ח הפעולה של אלכסיי **ת/5** שם צוין, שיתיר פתח את השקית בעזרת כפפות ובדו"ח ה"הבהרה" **ת/6** נכתב, שהשקית היתה קרועה בעת מסירתה לקובי. בעדותו בנוגע למצב השקית העיד אלכסיי, שהשקית היתה "קשורה" (עמוד 26, שורה 10) ובהמשך מסר שהיתה "קרועה וגם לבנה" (שורה 18). לשאלה בחקירת יתיר האם הוא קרע את השקית השיב "לא חושב" (עמוד 21, שורה 25) וקודם לכן העריך, שאלכסיי "ראה את השקית כשהיא סגורה והבין את זה [שהיתה בפנים חוגלה, ע.ח.]. אבל תשאל אותו" וכן העריך "לדעתי אין בעיה לראות **דרך**

השקית שזה חוגלה", ואינו זוכר אם הוא עצמו זיהה את החוגלה "מחוץ לשקית או בתוכה" (עמוד 19, משורה 26). בדו"ח הפעולה של יתיר **ת/1** נכתב שפתח את השקית עם כפפות.

עיון בתמונות שצילם אלכסיי ביום האירוע של השקית במקום המצאה מראה שקית לבנה קשורה (**ת/8** תמונות 5, 8, צולמו בשעה 09:28); בתמונות 10 ו-11 נראית שקית קרועה ובתוכה גופת החוגלה (צולמו בשעה 09:31) אך בתמונה 9 נראה יתיר, עם כפפות, מחזיק באוויר את השקית שאינה נראית קרועה (התמונה צולמה בשעה 11:09).

בסופו של דבר לא ברור, האם השקית היתה קרועה או קשורה בעת הימצאה, ואם השקית היתה קרועה כפי שנראה בחלק מהצילומים, מדוע אלכסיי היה צריך לתת אותה ליתיר כדי שיפתח אותה בכפפות; ואם הפתיחה היתה בעצם "קריעה" מדוע הדבר לא תועד ומדוע השיב בעניין זה יתיר כפי שהשיב; ואז גם קשה להבין את תמונה 9, שצולמה לכאורה מאוחר יותר, ובה נראה העד מחזיק באוויר שקית שלמה, כשלידיו כפפות.

שביעית, חרף טיעוני המאשימה, לאחר שהשקיות הובאו לבית המשפט לבקשת ב"כ הנאשם התברר, שהשקית בה נמצאה החוגלה אינה זהה לשקיות שנתפסו בטנדר, וקיים הבדל ברור בין השקיות (אף שכולן לבנות חלקות). יוצא, איפוא, שלא זו בלבד שאין מדובר בראיה מחזקת, אלא ההבדל בין השקיות, כשלעצמו, הוא ראיה לזכות הנאשמים.

16. לעניין שרשרת המוצג, אכן עולה מהמסמכים קושי בשרשרת:

אלכסיי כתב ביום **7.1.15** דו"ח הבהרה **ת/6**, ולפיו העביר לקובי חוגלה בשקית ניילון לבנה קרועה וזאת ביום **29.11.14** (כלומר יומיים לאחר האירוע); בעדותו לא ידע להסביר את דו"ח הבהרה **ת/6**, ולא זכר איפה היתה החוגלה והאם העביר אותה לקובי באותו היום (עמ' 27 משורה 3).

שי כהן כתב בדו"ח הפעולה שלו **ת/9** שנכתב ביום 28.12.14 (קרי, יום ראשון, למחרת האירוע) שקיבל מקובי בתום החקירה "את הציוד שנתפס מידי החשודים" אותו אחסן בביתו עד ליום א' בבוקר ואז העביר לשלי נהרי להמשך טיפול. ברשימת התפוסים בסוף הדו"ח של שי רשומים גם השקית הלבנה שבה היתה החוגלה מסומן ק.ס 7 27.12.14, וכן שקית ניילון שבה חוגלה ירויה מסומן ק.ס 10 27.12.14; בעדותו הבהיר, כי רשם את המוצגים כפי שקיבל אותם מקובי, וכי קיבל בנפרד את השקית ואת החוגלה (עמוד 28, משורה 27) וכן הבהיר, ש"הדברים נשמרו כמו שהם התקבלו" (עמוד 29, שורה 12).

קובי סופר כתב בדו"ח הפעולה שלו **ת/11** שנכתב ביום 29.12.14 "בתום האירוע תפסתי את המוצגים הבאים ומסרתי לחשוד טופס תפיסה תפוס" ובתיאור התפוסים מופעים גם ק.ס 7 שקית לבנה שהכילה חוגלה וק.ס 10 חוגלה בשקית גדולה ירוקה. **ת/14** הבהרה לדו"ח הפעולה מיום 4.1.15 נכתב "את החוגלה קיבלתי מאלכס בתוך שקית קטנה לבנה והכנסתי לשקית ניילון גדולה וירוקה והעברתי לשי כהן". גם בזכ"ד **ת/16**, שעל פי האמור בו נכתב ביום 27.12.14 (בוצע תיקון על גבי הזכ"ד במקור נרשם 22.12.14), נרשמו השקית הלבנה ק.ס 7 והשקית הירוקה ק.ס 10 בנפרד; **ת/15** "קבלה בדבר תפיסת תפוס" שנמסרה לעמאר, **לא מופיעים** החוגלה והשקית; בעדותו קובי עמד על כך שקיבל את החוגלה מאלכסיי בזירת האירוע ושלל כל אפשרות אחרת (עמוד 39, משורה 5).

שלי נהרי כתבה זכ"ד בדבר קבלת מוצגים בתאריך 28.12.14 מידי שי כהן, וגם בה מופיעה הפרדה בין ק.ס 7 (שקית לבנה) וק.ס 10 (חוגלה ירויה בשקית ניילון). כמו כן כתבה בזכ"ד **ת/21** ביום 29.12.14 שהעבירה באותו היום את המוצג ק.ס 10 (החוגלה) לרוני אליאס בבית החולים לחיות בר, ורוני אליאס אישרה הקבלה על גבי הזכ"ד. בדו"ח

שנכתב עליו התאריך **29.1.15** (וניתן להניח שמדובר בטעות ברישום השנה, אף שהדבר לא הובהר במשפט) שהועברו לידי רמי שושן התפוסים, לרבות השקית ק.ס 7 (אך לא החוגלה עצמה ק.ס 10, שכאמור נמסרה לרוני אליאס).

קשיים אלה, לו עמדו לבדם, לא היה בהם כדי להשליך על היכולת לקבוע ממצאים בתיק או להביא לפסילת המוצג: עולה מהמכלול שככל הנראה נפלה טעות ברישום התאריך **ת/6** ושאכן קובי קיבל את התפוסים מאלכסיי בזירה, העביר אותם לשי כהן, שאחסן אותם בביתו - לרבות את גופת החוגלה (!) - עד יום ראשון, אז החזיר אותם לקובי, שהעביר אותם לשלי. עולה עוד שהאמור **בת/14** אינו מדויק ושקובי הפריד בין החוגלה לשקית ולא הכניס את שתיהן יחד לאותה שקית ירוקה, שכן מאותו שלב בוצע רישום של השקית ושל החוגלה בנפרד, אך שהדבר לא תועד באופן מדויק. עולה, כי גם **ת/11** אינו מדויק, שכן בטופס שהעתקו נמסר לעמאר, החוגלה אינה מופיעה, דבר המעורר שוב את התמיהה שפורטה לעיל לגבי לוח הזמנים, ביחס לזמן החקירה וביחס לשחרור החשודים.

אלא שבנסיבות התיק דנן, ולאור יתר התמיהות שפורטו לעיל, גם קשיים אלה מעצימים את התחושה בדבר התנהלות שהיא, למצער, לא שיטתית ומקצועית מספיק, במידה המצופה מגורמי אכיפה בתחום הפלילי והיא מוסיפה על אי הבהירות באופן שאינו מאפשר עוד קביעת ממצאים ברורים על סמך העדויות והמסמכים.

17. להשלמת התמונה יצוין עוד, כי בחיפוש בטנדר לא נמצאה כל ראייה הקשורה לחוגלה או קושרת במפגיע לציוד חוגלות (נוצה, סימני דם וכיוצא באלה) וגם לא על בגדיהם של מי מהנאשמים, או בסכין שנתפסה ונראית בצילום, בעין בלתי מזויינת, נקיה מדם (וראו גם בעדות רוני אליאס והדו"ח שכתבה, לפיהם החוגלה שבדקה גם נחתכה בצווארה; וראו גם עדותו של קובי בעמוד 38 "לא ראיתי כתם דם בעין").

18. גם העדים יאיר ואבי לא ראו איסוף צידה, כניסה או יציאה אל הטנדר. בשונה מהנטען על ידי ב"כ הנאשמים, העדים לא מסרו על קשר עין רציף עם החשודים **בתוך השטח** ולא העידו שראו את הירי, אלא רק ששמעו את הירי ובהמשך הבחינו בטנדר, ואז שמעו ירי נוסף שהגיע מהטנדר. העדים גם מסרו, שלא הבחינו ברכב אחר בשטח הפתוח, אף לא הבחינו באדם כלשהו מחוץ לרכב או קנה שמוצא מהחלון (עדות יאיר, עמוד 31 משורה 11, עמוד 32).

אבי הסביר בעדותו, שראה את הטנדר בשטח שלוש פעמים: פעם אחת בשבע, לפני ששמע ירי, בעת סיור רגלי שאז הטנדר נסע מזרחה, ובהמשך כשמע ירי והטנדר נסע מערבה (עמ' 40 ש' 25 - 29; עמ' 41 ש' 1 - 3). גם אבי הבהיר, שלא ראה את הירי אלא רק שמע אותו, לא ראה אדם מחוץ לטנדר ולא ראה איסוף צידה (עמוד 41, משורה 21).

בנסיבות אלה, אין בעובדה שהעדים לא ראו איסוף צידה כדי לבסס ממצא בעל ערך מזכה, שכן לא היה קשר עין רציף עם הטנדר, ולא בכל הפעמים בהם נשמע הירי גם נצפה במקביל הטנדר.

19. ואולם, על פי האמור בתיזת המאשימה, אם אכן החוגלה שנמצאה נצודה על ידי הנאשמים, ובהינתן האמור בדו"ח של רוני אליאס, החוגלה לא רק נורתה אלא גם נחתכה בצווארה. פעולה זו בהכרח צריכה היתה להשאיר סימני דם בשטח (מאחר שאין מחלוקת שאין סימני דם בטנדר). בעניין זה יובהר עוד, שאין מחלוקת שהשקית בה נמצאה החוגלה לא הכילה דם, כך שברור שהחוגלה הוכנסה לשקית לאחר תום הדימום. במצב דברים זה, העובדה שהחיפוש שבוצע על ידי יאיר ואבי בנתיב הנסיעה בתוך השטח לא הוליד כל ממצא, תומכת בגרסת הנאשמים.

20. בהינתן כל האמור לעיל, יש לבחון גם את טענת ב"כ הנאשמים למחדל חקירה שצריך להיזקף לזכות הנאשמים, באי-ביצוע בדיקות מעבדה כלשהן בקשר לתפוסים: לא בוצעה בדיקת ט.א על השקית; לא נבדק הסכין לאיתור שרידי דם או כל בדיקה אחרת שעשויה היתה לקשור בין הנאשמים ובין כליהם לחוגלה שנמצאה. במכלול הנתונים כפי שפורטו לעיל, בהיעדר ראיות ישירות או ראיות נסיבתיות מבוססות וברורות ולאור התמיהות שלא נמצאה להן תשובה מספקת בעדויות ובראיות שבפניי, אכן אני סבורה כי מדובר במחדל אותו יש לזקוף לזכות הנאשמים.

21. ספק סביר נוצר, מקום בו ניתן להעלות על הדעת, באופן סביר, קיומו של תסריט חלופי המתיישב עם מכלול הראיות. במקרה זה, גם אם תתקבל טענת המאשימה, כי יש לסמוך על עדויות יתיר ואלכסיי, שגופת החוגלה אותה מצאו היתה "טריה" באופן המלמד כי נצודה זה מקרוב, עדיין קיים בהחלט תסריט חלופי סביר, שמדובר בציד שביצעו אחרים ולא הנאשמים; הדבר נכון, זאת, גם אם אניח, כי השקית שנתפסה היא אותה שקית בה הבחינו העדים בנסיעתם לכיוון נקודת המפגש. ודאי וודאי שהדבר נכון לאור האפשרות הסבירה בהחלט, שאין מדובר באותה השקית. כאמור בעדותו של קובי, מדובר בעונה ובמיקום המועדים לציד חוגלות. גם אם יאיר ואבי לא הבחינו בציידי נוספים בשטחים הפתוחים עליהם תצפתו באותה עת, לא נשללה כלל האפשרות, שבכל המרחב כולו, לא היו גורמים נוספים שעסקו בציד.

בהקשר זה אעיר עוד, שבחיפוש בטנדר נמצאו צידניות, שאף תועדו בתמונות. עמאר בחקירתו אף מסר, שלו תפס צידה, היה מאחסן אותה בצידניות בקירור כדי שתהיה ראויה למאכל ועל מנת לשמור על טריותה. גרסה זו של הנאשם לא נסתרה. במצב דברים זה, צודק ב"כ הנאשמים, שאחסון הצידה בצידנית המקוררת לא היה מותר אותה "חמה" כפי שהעידו העדים.

22. נוכח המפורט לעיל, אין בפניי ראיות המוכיחות, מעבר לאותו חשד, שהנאשמים השליכו שקית ובה גופת חוגלה מהטנדר בו נסעו. על כן אני **מזכה את הנאשמים מהעבירה של איסור החזקת חיית בר.**

מטרת הגעת הנאשמים אל המקום:

23. כאמור, מקובלת עליי עדותו של קובי, שמדובר בתקופה בשנה ובאיזור המועד לציד חוגלות. לכן החליט להציב את יאיר ואת אבי לתצפית באותו מקום. כזכור, הנאשמים מאשרים שהגיעו אל המקום למטרת ציד, אך טענו כי מדובר בציד יונים ולא בציד חוגלות. אין מחלוקת, שיונים מותרות לציד ושלעמאר רישיון ציד בתוקף.

24. המאשימה טוענת, שיש להתייחס לעדויות קובי ואלכסיי כאל עדויות "מומחים" לפיהן בעונה המדוברת ובשטח המדובר אין יונים. נטען, כי יונים נמצאות בשדות השלף, לאחר הקציר ובעונה זו של השנה השדות כבר זרועים ואף נבוטים ועל כן היונים אינן נמצאות בשדות.

25. טענתה העקרונית של המאשימה, לפיה אין נחוצה בכל מקרה ומקרה חוות דעת מומחה וכי ניסיונם המקצועי של פקחי הרשות והיכרותם הטובה עם השטח, שקולה לעדות מומחה, איננה טענה שגויה מבחינה משפטית והיא מקובלת עליי באופן עקרוני. אלא שגם אז, על העדים המעידים לבסס היטב הן את מומחיותם והן את ממצאיהם. במקרה הקונקרטי שבפניי, לא שוכנעתי כי די בראיות שהוצגו על מנת לשלול, במידה הנחוצה במשפט הפלילי, את גרסת הנאשמים:

26. בכל הנוגע לעדותו של אלכסיי, התמיהות והספקות שעוררו המסמכים שכתב וכן עדותו משליכים ישירות על יכולתו

של בית המשפט לבסס על עדותו ממצאים ברורים או להתייחס אל הדברים כמדויקים באופן שלם. בנוסף, אין בתיק החקירה מסמך או מזכר מפורטים לעניין תחום מומחיותו זה. העד מסר בנושא משפט קצר, לא מפורט ולא מנומק, ואף לא עולה באופן ברור מעדותו שהוא יודע היכן בדיוק היו הנאשמים ביום האירוע.

27. בכל הנוגע לעדותו של קובי, עדות זו מהימנה ומקובלת עליי באופן עקרוני וכן מקובל עליי שמתוקף נסיונו ותפקידו, הוא כשיר להעיד בנושא. אולם מתוכן עדותו הקונקרטיית אין עולה מסקנה חד משמעית שיש בה לשלול את גרסת הנאשמים: העד העיד על אפשרות קיומו של ציד חוקי של יונים בתחילת עונת הציד, בתום הקציר, לדבריו "בחודשים ספטמבר, אוקטובר, נובמבר" כשלהקות היונים מגיעות לשלפים וניזונות מהשדות. העד אישר, שמפגש עם ציידים חוקיים קיים ("ציידים שרובם המכריע טובים", עמוד 36, שורה 20). אך לדברי העד "...זו תקופה של אחרי חריש וזריעה של השטח **וסביר להניח** שבסוף דצמבר כבר מקבלים שטח ברוב המקרים שהוא ירוק ומטבע הדברים כבר אין זרעים, כי הטמיעו את כל הישן פנימה לתוך הקרקע והאיזור הזה הוא מועד לציד של חוגלות...".

28. מדובר בעדות כללית ולא קונקרטיית. העד לא העיד שהתבונן בשטח ביום האירוע או בסמוך לו, לא העיד על מצב השדות בהם על פי עדות אבי ויאיר הטנדר נסע, ולא העיד במפגיע שעל סמך בדיקה או תצפית לא היו באיזור יונים במועד הרלוונטי. בחקירה הנגדית העד אף אישר, שבאיזור בו מדובר "יש להקות משמעותיות של יונים" (עמוד 37, שורה 14). המידע אותו מסר קובי בנושא נמסר במסגרת החקירה הנגדית, ללא שהיתה תשתית מספקת בחומר החקירה או עדות במסגרת החקירה ראשית, מלבד זכ"ד לאקוני, לגביהם ניתן לומר כי מדובר בעדות רצינית ובעלת משקל, שיכולה בנסיבות המקרה להחליף עדות מומחה.

29. בעניין זה אפנה גם לעדות יתיר, אשר אישר, למעשה, בעדותו, שמדובר בעונת הציד ובתקופה זו מותר לצוד יוני ענק ויוני בר. העד אישר, שבאיזור המדובר יש יוני בר ואפשר לצוד אותן (עמוד 17, משורה 19).

30. נוכח המפורט לעיל, גרסת הנאשמים לפיה הגיעו אל המקום למטרת ציד יונים לא נשללה ובהיעדר ממצא אחר או ראיה אחרת, המלמדת על מטרה אחרת או קושרת את הנאשמים לציד אסור, נותר ספק סביר המחייב את **זיכוי הנאשמים מהעבירה של צייד חייית בר מוגנת**.

האם הנאשמים הבחינו בפקחים בתוך השטח?

31. בעניין זה קיימת מחלוקת חזיתית בין יאיר ואבי שלפיה לא ייתכן שהנאשמים לא הבחינו בהם ולא זיהו אותם ומעידים בתוקף, כי הנאשמים נסו מפניהם, ובין עדות הנאשמים שמכחישים את הדבר.

32. יאיר העיד שבאותו היום היו עם טנדר של הרשות, בצבע ירוק אופייני ועל כנפי הטנדר משני הצדדים סמל של הרשות. בדו"ח הפעולה של העד **ת/10** שהוגש חלף עדות ראשית נכתב: "...הנהג ראה אותי ואת הרכב שלי, טנדר ירוק של רשות הטבע והגנים. אני הייתי לבוש במדים של רשות הטבע והגנים. צעקתי לנהג לעצור אך הוא האיץ לכיוון כביש 40"; וראו גם בעמוד 32 לעדותו: "...הרכב היה ממש כמה מטרים מאיתנו ואז ראו אותנו, אותי ואת הרכב שלי מאחוריי אני מניח והאיצו, צעקנו להם לעצור. הם לא עצרו" (שורה 11). ובהמשך: "עמדתי בצד הרכב, אני זוכר את פניו של הנהג מסתכלות אליי. אני עם חולצה עם סמל רשות הטבע והגנים, שום דבר לא עמד ביני לרכב בזמן שאמרתי לו לעצור" (עמוד 33, שורה 10).

ראו גם בדו"ח הפעולה של אבי **ת/18** שהוגש חלף עדות ראשית נכתב: "כאשר זיהה אותי התחיל להאיץ וניתק מגע

איתנו".

33. בעניין זה יודגש, שכל הנאשמים, מלבד סלמאן, אישרו בחקירתם שהבחינו ברכב הפקחים כשהיו בתוך השטח, הגם שטענו שלא זיהו אותו ובפרט טענו שלא נתבקשו על ידו לעצור.

עמאב העיד: "נתקענו בבוץ, יצאנו משם, ו[הרכב] של הפקחים היה בצד, לא יודע מה עשה, לקחנו ימינה, לא ביקש לעצור לא הבהב, לא צפצף...בשטח, כשפנינו ימינה, ראיתי אוטו, גם לא היה בטוח שזה של שמורת הטבע, היו שם ולקחנו ימינה, לא הבהבו, לא צפצפו, לא שצריכים לעצור ונסענו ימינה ויצאנו כדי להחליף מקום...אולי נחתו [היונים] קדימה או יותר אחורה" (עמ' 51 משורה 6).

יוסף אישר, שאמר בחקירתו שראה טנדר ירוק בשטח ואישר את נכונות דבריו בחקירה, אך לדבריו לא הבין במי מדובר ולא סימנו להם לעצור (עמוד 57, משורה 12).

שאדי אישר בעדותו שראה את הטנדר בשטח, אך לדבריו לא הבין במי מדובר, לא סימנו להם לעצור. רק לאחר מכן, על הכביש הראשי ולאחר שנעצרו שם הבין שמדובר היה באותו טנדר ירוק ומדובר בפקחים (עמוד 61, משורה 21).

סלמאן הוא היחיד מבין הנאשמים שעמד על כך, שלא הבחין בטנדר של הפקחים או בפקחים כשהיו בשטח אלא רק לאחר מכן על הכביש הראשי (עמ' 71 ש' 10 - 31).

34. קשה לקבל את עדויות הנאשמים, שלא הבינו עוד בשטח שמדובר בפקחי הרשות, שהיו לבושים במדים ונוסעים בטנדר מסומן. לאור נתונים אלה ולאור התיאור בעדויות הפקחים, ובעיקר יאיר, נראה, כי עדויות הנאשמים בעניין הזה מיתממות והן מבקשים להרחיק את עצמם מן העובדה, שהתעלמו ביודעין מהפקחים ומפנייתו של יאיר אליהם שיעצרו.

35. כהמשך ישיר לכך, יש להביא את עדויות יאיר ואבי שגם לאחר היציאה מהשטח אל הכביש הראשי, הנאשמים המשיכו להתעלם מהם ומפנייתיהם החוזרות לעצור בצד הדרך. יובהר, כי בשלב זה אף אחד מהנאשמים אינו מכחיש את הימצאות רכב הרשות ובקשתם לעצור אלא שהנאשמים טוענים, שלא רצו לעצור במקום שאיננו בטוח לעצירה ונעצרו בסופו של דבר במקום שנראה היה להם בטוח מספיק (בכניסה למפעל זרעים גדרה) ומשם עברו כולם למגרש החניה של יד בנימין - גם זאת מטעמי ביטחון.

36. גרסה זו של הנאשמים לא הוטחה בעדים בחקירתם הנגדית ולא נתבקש הסברם. בעניין זה אפנה **לת/10** שם יאיר מתאר את מסלול הנסיעה ואת הצמתים השונים בדרך שאינה קצרה שבה חזר וביקש מהטנדר לעצור אך לא נענה; צומת תימורים; צומת קסטינה; מושב ערוגות; צומת אחווה; תחנת הדלק בצומת ראם; צומת מחנה אברהם; צומת רבדים (ראו משורה 19). די בתיאור זה כדי לסתור את גרסת הנאשמים שעצרו במקום האפשרי הבטוח הראשון.

37. לאור זאת אין מנוס אלא לקבוע, שהנאשמים אכן הבחינו בפקחים עוד בשטח והיו מודעים היטב לבקשתם לעצור - הן בשטח ובוודאי גם לאחר מכן לאור נתיב הנסיעה.

38. התנהגות זו של הנאשמים יש בה פגם והיא גם מהווה התנהגות מפלילה. התנהגות שכזו עשויה היתה, בהיעדר הסבר סביר ומתקבל על הדעת, להוות ראיית חיזוק משמעותית לראיות המאשימה. אלא שהלכה ידועה ומושרשת היא, שראיית חיזוק מחזקת את ה"יש" ולא נועדה להחליפו. במקרה שבפניי, כפי שפורט לעיל, ראיה זו הראיה

הברורה היחידה הקושרת את הנאשמים להתנהגות פסולה ואין די בה **כשלעצמה** כדי לבסס הרשעה בעבירות **הספציפיות** המיוחסות לנאשמים בכתב האישום שבפניי. יובהר, כי כתב האישום אינו מייחס לנאשמים עבירה עצמאית בגין התנהגותם זו.

39. אשר על כן, חרף ההתרשמות השלילית שהותרה עדות הנאשמים בסוגיה זו, אין בכך כדי להכריע את הכף או להביא לשינוי במסקנה המתבקשת ממכלול הראיות שיש לזכות את הנאשמים מחמת הספק מהעבירות שיוחסו להם.

האם בוצע ירי מתוך הטנדר?

40. בעניין זה המאשימה מבססת את טיעונה על עדות יאיר ואבי וכן מפנה לאמרות יוסף ושאדי בשלב החקירה, אל מול עדויותיהם בבית המשפט ומבקשת להעדיף את האמרות בשלב החקירה מהן עולה, כי עמאר ביצע ירי מתוך הטנדר.

41. בהודעת **שאדי ת/2** נרשם בשורה 21: "עמאר מוסטפא הוא הצייד והוא צד את היונים. הוא ניסה לצוד לא הצליח. הוא **ירה** עם הרובה מהאוטו אבל לא פגע". בחקירתו שאדי הסביר, שהדברים לא נרשמו מפיו כפי שאמר אותם. לדבריו, אמר לחוקר שעמאר **ירד** מהאוטו עם הרובה, ולא כפי שנרשם (עמוד 61). שאדי העיד: "אחרי שחמי כמה פעמים ירד וחזר מהרכב והציא וחזיר את הנשק מהתיק, בצחוק שאלתי אותו למה אתה מכניס ומוציא אותו כל הזמן מהנרתיק ואז הוא אמר שיש חוק שאסור לירות מתוך הרכב...". בהמשך העיד: "...מה שאני זוכר באותו היום אני נחקרתי, אפילו החוקר עשה את החקירה על מכסה המנוע של הרכב, אני נעמדתי בצד השמאלי והוא נעמד קדימה והרכב היה מונע, כל השאלות שהוא שאל אותי מאותו מקום עניתי לו, הוא רשם לעצמו מה שרצה לשמוע, לא יודע".

42. שאדי נחקר על ידי יתיר. יתיר עמד על כך בעדותו, שרשם את מה ששאדי אמר ושלל אפשרות לטעות (עמוד 21). יתיר נשאל, מדוע לא הזהיר את שאדי גם בירי מתוך הרכב. העד השיב: "תוך כדי החקירה הסתבר שאחד החשודים אמר שירה מהרכב" (עמוד 20, שורה 29) לשאלה מדוע בשלב שבו, לטענתו, שאדי אמר שעמאר ירד מהרכב, לא מצא לנכון להזהירו בעבירה או לשאול שאלות נוספות. העד השיב: "מבחינתי הוא הודה במה שביצע. הוא סיפק את האינפורמציה ואני רשמתי אותה... אני לא חשבתי שצריך לעשות את זה [להזהיר בעבירה של ירי מרכב, ע.ח.]. ולא כללתי את זה בחשדות. מבחינתי הוא לא ירה אלא טוען שמישהו אחר ירה הוא גם לא מואשם בירי מהרכב" (עמוד 21, משורה 9).

43. תשובת יתיר אינה מניחה את הדעת. ראשית, כל הנאשמים מואשמים כיום בכתב האישום בירי מתוך הרכב בצוותא חדא. שנית, שאדי כן הוזהר בהחזקת רובה מחוץ לנרתיק, עבירה שכעולה מעמדת המאשימה בפניי, מיוחסת לנאשמים אך ורק בצמידות לעבירה של ירי מרכב ואין עולה כלל מהראיות, גם לא מסיכומי המאשימה, שקיים בסיס לחשד לעבירה זו במנותק מעצם הטענה לירי מתוך הרכב. מעניין לציין, שבנוגע לעבירה הזו שאדי לא נשאל אף שאלה בחקירתו. עוד מעניין לציין, ששאדי כן הוזהר בשלב זה גם בהחזקת חוגלה וגם בעניין זה לא נשאל שאלה מפורשת (וראו הדיון לעיל לגבי לוחות הזמנים, בשים לב גם לשעה הרשומה של ההודעה אל מול השעה בה צולמו התמונות). שלישית, עולה הן מעדות יאיר והן מעדות אבי, שהחשד שהתעורר אצלם לגבי הנאשמים היה חשד לירי מרכב, ולא היה באותו שלב חשד אחר. במצב דברים זה, ניתן היה לצפות שהעד יחשד קודם כל בעבירה שהובילה את הפקחים לבקש לעכב את החשודים, כפי שנעשה גם בעניינם של האחרים.

היה מקום להזהיר את שאדי מלכתחילה גם בעבירה זו ולכל המאוחר, לאחר שנרשם מפיו שעמאר ירה מתוך הרכב. בשלב זה היה על החוקר להבהיר לשאדי את משמעות דבריו, לברר עמו פרטים נוספים ולא להסתפק באותה אמירה בודדת שנאמרה באופן ספונטני, מבלי שהחשוד מבין באופן אמיתי את משמעות דבריו, או את החשד כי ייתכן שהם מהווים עבירה. לא התרשמתי, כי מדובר בחקירה שאכן נועדה לברר באמת את הפרטים ואת ההתרחסות כהווייתה.

44. אינני נדרשת בעניין זה לדיון מעמיק, שגם לא לובן ככזה על ידי הצדדים, האם יש מקום לפסילה "פסיקתית" של אמרת חשוד שנאמרה באופן ספונטני, בהקשר זה, ללא אזהרה וללא הבנה של משמעות הדברים. אף איני נדרשת לשאלה מה ההשלכה שעשויה להיות לפסילה שכזו (כאמור, מכח הלכת **יששכרוב** ולא מכח סעיף 12 לפקודת הראיות) על קבילות האמרה כלפי הנאשמים האחרים. סבורני, כי הדברים אינם נחוצים במקרה הנדון שכן אני מוצאת, שהסברו של הנאשם לגבי האפשרות לטעות ברישום דבריו בחקירה לא נשלל לחלוטין, וקיים ספק סביר כי אכן שאדי אמר שעמאר "ירד" מהרכב ולא ש"ירה" ממנו. משום דלות החקירה וחוסר רצונו המופגן של החוקר להבהיר בשאלותיו למה בדיוק התכוון שאדי, נותרה האמרה ה"מפלילה" כולה תלויה על קוצה של אות אחת בודדת. איני סבורה כי די בכך על מנת להסיר את הספק.

45. קיומו של ספק במקרה זה מתבסס גם נוכח עדותם של יאיר ושל אבי, שגם בשלב שבו על פי עדותם היו בקשר עין עם הטנדר במקביל לשמיעת קול ירי, הטנדר היה **בתנועה** (ראו עמודים 31 ו-41). שני העדים לא ראו בשלב זה את הירי, קנה המוצא מחוץ לחלון, אך גם לא ראו איש מחוץ לטנדר. התרשמתי היא, ששני העדים הקפידו לדייק ולמעשה לא ייחסו באופן מפורש ובמפגיע את הירי - בין זה ששמעו בלבד ובין זה האחרון - לנאשמים שהיו בטנדר. העדים מסרו את הדברים כפי שהם, לרבות העובדה שבאותו שלב גם לא נצפה כלי רכב אחר כלשהו בשטח, אך הם בעצמם לא הפגינו ביטחון מוחלט בכך, שאכן התרחש לנגד עיניהם ירי מתוך הטנדר בעת שהוא מצוי בתנועה.

46. המאשימה מבקשת ללמוד מהאמור בהודעת יוסף במשטרה (ת/17, שורה 9) שגם עד זה קושר את עמאר לביצוע ירי מתוך הרכב: "נכנסנו לשטח והתחלנו לחפש יונים. הוא [עמאר, ע.ח.] ביצע ירי ירד מהרכב והלך ברגל והוא לא פגע בכלום". לאור האמור בהמשך ההודעה איני מתרשמת כי אכן כך הדבר: "עמאר אמר לי תעצור יש שם יונים והוא ירד מהרכב והלך ברגל התרחק מאיתנו וירה ברובה וחזר אלינו ואמר לא פגעתי" (שורה 27) ובמענה לשאלה מפורשת השיב: "לא בוצע ירי מתוך הרכב" (שורה 36).

47. אני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמים, כי על פי התיזה שבכתב האישום צריכים היו להימצא תרמילים או שרידי ירי בתוך הרכב או בסמוך לו בנתיב הנסיעה. אין מחלוקת, כי ברכב לא נמצא דבר. על פי עדות אבי ויאיר, גם בחיפוש שבוצע על ידם בשטח לא מצאו תרמילים כלל. לאור גרסת הנאשמים בחקירתם, מתבקש היה בשלב זה לבקש מהם להתלוות אל החוקרים בחזרה לשטח, על מנת שיוכלו לבצע הצבעה בשטח על המקום שבו לטענתם נתקעו בבויץ; המקום בו עמאר ירד ועלה מהרכב; וכן עמאר יכול היה להצביע על המקום בו עמד בעת ביצוע הירי. פעולה זו לא בוצעה, ויש מקום במקרה זה במכלול הראייתי, לזקוף את אי ביצועה לזכות הנאשמים. בהקשר זה יוזכר, כי התקבלה החלטה לקחת את עמאר ואת יוסף למקום בו על פי הטענה הושלכה החוגלה. "הובלה" זו (אם אכן התרחשה בפועל, שכן לא תועדה מלבד בדוחו"ת שני העדים והדבר לא הוזכר במילה במשפט על ידי מי מהעדים), דווקא היא נראית בשלב זה כמיותרת, לאור הכחשת העדים בחקירתם שזרקו דבר מה מהמכונית. דווקא את הגרסאות העובדתיות שנמסרו, צריך היה לבדוק ולאמת, או להפריך, בשטח עצמו - ודבר זה לא נעשה.

48. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על **זיכוי הנאשמים מחמת הספק מהעבירה של ירי מתוך כלי הרכב** וכן אני מורה על **זיכויים מהעבירה של החזקת כלי נשק ברכב כשהוא מחוץ לנרתיק.**

סוף דבר

49. נוכח כל האמור והמפורט לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

50. תיק מוצגים מוחזר לידי המאשימה.

16.12.2019